

φράττομεν ἢ ἐμφράττομεν στόμιον, ἄνοιγμα, ὁπὴν κττ. κοιν. : Ἦταν μικρὸ τὸ βούλλωμα τῆς μπουττίλας κ' ἔπαιε μέσα. Ἐπαιε τὸ βούλλωμα τοῦ δοντιοῦ, γιατί δὲν ἔγινε καλὰ τὸ σφράγισμα. 3) Σκέπασμα, κάλυμμα Κεφαλλ. : Τὸ βούλλωμα τῆς κάσας. 4) Συνεκδ. ἄνθρωπος μικροῦ ἀναστήματος Νάξ. (Φιλότ.) 3) Τὸ τελευταῖον τέκνον, τὸ στεργνοπαίδι Σίφν. 4) Πληθ., τὸ περὶ τοὺς δακτύλους μέρος τοῦ περιποδίου, ἀπόπου ἀρχίζει νὰ κλείεται τοῦτο κατὰ τὸ πλέξιμον Ἄνδρ. Κύθν. 5) Ἡ διὰ σιδήρου πυρακτωμένου ἢ κοπῆς ἢ ἄλλως πως ἀποτύπωσης σημείου τινὸς εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος ζώου πρὸς διάκρισιν ἀπὸ ἄλλα Κύπρ. κ. ἄ. Συνών. βούλλα 25. 6) Ὑπὸ τὸν τύπ. βούλλωμα καλικαντζάρων, τὸ κατὰ τὰ λεγόμενα δωδεκάμημερα (περίοδον τῶν καλικαντζάρων) τυχαίως γινόμενον ἔγκλημα εἰς μέρος τι τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται δυσθεράπευτον Πελοπν. (Ἀρχαδ.) 6) Ἡ διὰ χάλυβος ἐπένδυσις σιδηροῦ ἐργαλείου, στόμωμα Κύθηρ. Στερελλ.

βουλλωματακι τό, κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βούλλωμα διὰ τῆς καταλ. - ἀκι. Μικρὸν βούλλωμα τοῦ στομίου φιάλης.

βουλλωμοκέρι τό, ἀμάρτ. βουλλωμοκέρι Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουλλωμός καὶ κερί.

Βουλλοκέρι, ὁ ἰδ.

βουλλωμός ὁ, ἐνιαχ. βουλ-λωμός Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλλώνω καὶ τῆς καταλ. - ωμός καθ' ἀπλοποίησιν ἀντὶ βουλλωνωμός. Πβ. καὶ ἀπλώνω - ἀπλωμός, σκοτώνω - σκοτωμός, φαγώνω - φαγωμός κττ.

Σφράγισμα, ἐμφραξις, κλείσιμον ἔνθ' ἄν. : Παροιμ. Κόλος πῶμαθεν νὰ κλάνη βουλ-λωμὸν δὲν ἔσει (ἐπὶ τοῦ ἀποκτήσαντος κακὴν συνήθειαν καὶ ἐμμένοντος εἰς αὐτήν).

βουλλώνω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) βουλ-λώνω Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. κ. ἄ. βουλ-λών-νω Σύμ. κ. ἄ. βουλλών-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) βουλ-λῶν-ω Ρόδ. β'λλώνου βόρ. ἰδιώμ. βουλάωνω Καλαβρ. (Μπόβ.) βουώνω Νάξ. (Βόθρ.) βουλ-λώνω Κάρε. βουλλώνω Κύθηρ. βούχον Τσακων. Προστ. βούλλω Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἄ.

Τὸ μεσν. βουλλώνω, ὁ ἐκ τοῦ οὐσ. βούλλα.

Α) Κυριολ. 1) Ἐπιθέτω βούλλαν, σφραγίζω τι μὲ βούλλαν κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) : Βουλλώνω τὸ γράμμα - τὸ δέμα κττ. Βουλλωμένο κιβώτιο. Βουλλωμένα ἀσημικά - χρυσασφικά κττ. κοιν. Ὁ δεῖνα ἐβούλ-λωσεν τὴν βέρεαν τοῦ σιταροῦ (ἐπὶ κυβερνητικοῦ ὑπαλλήλου ἐπιθέτοντος σφραγίδα εἰς τὸν ἐπιμήκη σωρὸν τοῦ σίτου ἐν τῷ ἁλωνίφ, ἵνα μὴ ὁ ἰδιοκτήτης ὑπεξαίρεση μέρος πρὸ τῆς καταμετρήσεως καὶ καθορισμοῦ τοῦ ποσοστοῦ τῆς δεκάτης) Κύπρ. || Φρ. Τοῦ βούλλουσαν τοῦ μαγαζι (ἐπὶ τοῦ πτωχεύσαντος) Μακεδ. (Σισάν.) Τὸν βούλλωσε ὁ διάβολος ἢ τὸν ἔχει βουλ-λωμένο ὁ διάβολος (δηλ. τοῦ ἐπέθηκε τὴν σφραγίδα τοῦ ὁ διάβολος, ἐπὶ τοῦ λεγομένου σημειωμένου ἢ σημ'α-δακοῦ, τοῦ ὁποῖου ἢ συνάντησις θεωρεῖται ἀπαισία, ἢ τοῦ φιλαργύρου καὶ γενικώτερον τοῦ ἐν κακίαις γηράσαντος, πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 4,399) πολλαχ. || Ἄσμι.

Καὶ γράφει μὲ γράφη γραμμένη

καὶ μὲ τὴ μαύρη βούλ-λα βουλ-λωμένη

Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. 2) Μετοχ. βουλλωμένος, ὁ δε-

δηλωμένος φίλος πολιτικοῦ τινος κόμματος (οἶονεὶ ὁ φέρων ἐκδήλον σφραγίδα τῆς φιλίας του) Πελοπν. (Ἀρχαδ.)

2) Σφραγίζω, κλείω, οἶον ἐπιστολὴν, ἔγγραφον κττ. ἢ στόμιον δοχείου, ὁπὴν κττ. κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. : Βουλλώνω τὸ γράμμα ἢ τὸ φάκελλο - τὴ μπουκκάλα - τὴ χιλμάρα - τὸ βαρέλλι κττ. Βουλλώνω τὸ καμίνι - τὸ γούρνο κττ. Βουλλώνω τὸ κρασί (βραχυλ. ἀντὶ τὸ βαρέλλι εἴτε τὴ μπουττίλια τοῦ κρασιοῦ). Βουλλώνω τὴν τρῦπα. Σαλιγκάρεα βουλλωμένα (ὡν τὸ στόμιον τοῦ ὀστράκου εἶναι κλεισμένον μὲ τὴν ἐκ τοῦ σιέλου μεμβράνην) κοιν. Βουλλώνω τὸ νερό (βραχυλ. ἀντὶ τὴν δεξαμενὴν ἢ τὴν στέρναν τοῦ νεροῦ) Ἄνδρ. || Φρ. Τοῦ βουλλώνω τὸ στόμα (τὸν κάμνω νὰ μὴ ὁμιλῇ ἢ δωροδοκῶν ἢ ἄλλως ἐξαναγκάζων αὐτόν). Βούλ-λωσε τὸ στόμα ὁ δεῖνα (ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ). Βούλλωσ' το ! (ἐνν. τὸ στόμα, παῦσε νὰ ὁμιλῇ !). Βουλλώνω τ' ἀφτιά μου (κάμνω πῶς δὲν ἀκούω) κοιν. Ἐβούλλωσεν τὸ στόμα ἄτ' ἢ ἐβουλλῶθεν (κατέστη ἄφωνος) Τραπ. Χαλδ. Ἐβούλλωσε (ἐνν. τὸ στόμα, ἐπὶ τοῦ ἀποθανόντος) Πελοπν. (Ἀρχαδ.) Δὲ βουλλώνω μάτι (δὲν δύναμαι νὰ κοιμηθῶ) Νάξ. || Παροιμ. φρ. Ἐχει νὰ βουλλώσῃ πολλὰ στόματα (ἔχει νὰ θρέψῃ πολυμελὴ οἰκογένειαν, δηλ. εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιβάλῃ σιωπὴν εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τρέφων αὐτὰ) κοιν. 3) Φράττω, ἐμφράττω, βύω κοιν. καὶ Τσακων. : Βουλλώνω τὸ δόντι μου (βραχυλ. ἀντὶ τὴν τρῦπα τοῦ δοντιοῦ) κοιν. Βουλλώνω τὸ κουδούνι (γεμίζω αὐτὸ μὲ πράγματα διάφορα, ὥστε νὰ μὴ κινῆται τὸ πληκτρον) Πελοπν. (Σαραντάπ.) || Φρ. Τὴ βούλλωσε (συνευρέθη μετ' αὐτῆς, τὴν διεκόρευσε) Λεξ. Δημητρ. Βουλλωμένη (διακορευμένη) αὐτόθ. Βούλλουσι χαντάκ' (φονευθεῖς ἐρρίφθη ἐντὸς τάφρου, ἐπὶ τοῦ δολοφονηθέντος) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Καὶ ἀμτβ. ἐμφράττομαι κοιν. : Βούλλωσε ὁ νεροχύτης - ἡ σωλῆνα κττ. Βούλλωσαν τ' ἀφτιά μου καὶ δὲν ἀκούω καθόλου. Βούλλωσε ἡ μῦτι μου καὶ δὲ μπορῶ νὰ πάρω ἀναπνοή κοιν. || Φρ. Βούλλωσαν τ' ἄντερά του ἢ ὁ κόλος του (ἐπὶ τοῦ πάσχοντος ἀπὸ δυσκοιλιότητος) πολλαχ. Βούλλωσε ἡ καρδιά μου (δὲν ἔχω εὐθυμον διάθεσιν, κατέχομαι ὑπὸ δυσθυμίας) Λεξ. Αἰν. Ἡ μετοχ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουλλωμένη Βρύση τοπων. Πελοπν. (Δημητσάν. Πυλ.) 4) Ἀποκλείω Στερελλ. (Ἀράχ.) : Βούλλουσι τοὺν δρόμον μὲ πουρνάρεα. 5) Περικλείω Στερελλ. (Ἀράχ.) : Βούλλουσι τοὺν κῆπον. 6) Καλύπτω, σκεπάζω Ἡπ. Μακεδ. : Οὐ τόπους εἶνι β'λλουμένους (κεκαλυμμένους ἀπὸ χιόνια) Μακεδ. Γῆ β'λλουμένη (συνών. τῷ προηγουμένῳ) αὐτόθ. || Φρ. Σπίτι βουλλωμένο (πλήρες ἀγαθῶν) Ἡπ. 3) Ἐγκολάπτω σημειόν τι εἰς τὸ σῶμα ἀνθρώπου διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου ἢ ἄλλως πως, στιγματίζω, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀξίου δημοσίου στιγματισμοῦ σύνηθ. : Φρ. Ἄν τὸν βρῆς, βούλ-λωσέ τον, ἂν τὸν πιάσῃς, βούλλωσέ τον, ἂν τὸν δῆς, βούλ-λωσέ τον κττ. (ἐπὶ ἐνόχου διαφυγόντος καὶ μὴ δυναμένου νὰ συλληφθῇ) πολλαχ. Ἄν βούλλωσ' τον τ' ἀχνάρι (τὸ ἶχνος τῶν ποδῶν του, συνών. τῇ προηγουμένῳ) Πελοπν. (Δημητσάν.) Σά φύγη, βούλλωσέ τον τ' ἀχνάρι (συνών. τῇ προηγουμένῳ) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Βούλλωσέ μου τ' ἀχνάρεα ! (οὐδόλως μὲ φοβίζουν αἱ ἀπειλαί σου !) Πελοπν. (Ἄργ. Κορινθ. Λακων.) Καὶ μετοχή, ὁ ἐστιγματισμένος δι' οἰουδήποτε μέσου, ὁ στιγματίας καὶ ὁ φέρων στίγματα φυσικὰ σύνηθ. : Λεμόνια βουλλωμένα (τὰ ἔχοντα εἰς τὸν φλοιὸν στίγματα δηλωτικὰ ἀσθενείας) σύνηθ. Ἰλαῖα β'λλουμένη Σχιάθ. Καὶ μεταφορικῶς ὁ βουλλωμένος : κατ' ἀντίφρ. ὁ ἄμοιρος, ὁ καημένος ! Εὐβ. (Αὐλώναρ.) 5) Διὰ πυρακτωμένου ἢ τέμνοντος ὀργάνου ἢ καὶ

χρώματος κάμνω σημείον τι εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος ζῶντος πρὸς διάκρισιν ἀπὸ ἄλλα Ἡπ. Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀργ. Λακων. Μαζαίικ.) Ρόδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. κ. ἀ.: *Βουλλώνω* τὰ κατσίκια - τὰ πρόβατα κττ. Ἀργ. Λακων. Μαζαίικ. *Βούλωκα* τ' ἀρνὶ γὰ τὸ Πάσκα Μέγαρ. Ἐβούλωσα τὸν βοῦν μου - τὴν φορέαν μου Κύπρ. Ἀλογο - γαιδοῦρι - μουλάρει βουλλωμένο πολλαχ. || Φρ. Θὰ μ' β'λλώσ' εἰς τοῦ γόνα τὰ γίδεα (οὐδόλως θὰ δυνηθῇ νὰ με βλάψῃ, ἐπειδὴ αἱ αἰγες οὐδέποτε στιγματίζονται εἰς τὸ γόνατο) Αἰτωλ. 4) Προσθέτω χάλυβα εἰς σιδηροῦν ἐργαλεῖον, στομώνω πολλαχ.: *Βουλλώνω* τὸ ὑνὶ πολλαχ. Ὁ Γύφτος... τραυοῦσε γὰ τὸ σπῆτι μας φορτωμένους... με τέσσερα πέντε δικέλλα ποῦ τοῦ ἡχαμε δώσει νὰ βουλλώσῃ Ἀδάμ Χωρ. 28 || Ἄσμ.

Σὰν εἶν' τὰ βόδια σ' ἄρρωστα, οὔρε νὰ τὰ γυατρέψῃς, οὐκ εἶν' τὸ ὑνὶ σ' ἀβούλωτο, οὔρε νὰ τὸ βουλλώσῃς Θράκ. 5) Ἐμβολιάζω, ἐγκεντρίζω Στερελλ. (Δεσφ.): Θέλου νὰ β'λλώσῃς τοὺς ἀγλαδές. Συνών. *μπολγιάζω*.

6) Ἀνοίγω ὁπὴν τριγωνικὴν ἢ τετραγωνικὴν εἰς τὸν φλοιὸν καρποῦ διὰ νὰ φανῇ ἡ ποιότης του (ἐπιθέτω οἶονε σφραγίδα δηλωτικὴν τῆς καλῆς ποιότητος, ἐπὶ πέπονος ἢ ὑδροπέπονος) κοιν.: *Βουλλώνω* τὸ καρπούζι - τὸ πεπόνι. *Βουλλωμένο* καρπούζι. β) Προξενῶ, κάμνω κοίλωμα εἰς πρᾶγμα τι Κύπρ.: Ἐχτύπησεν τὴν τέντζερην μετὴν πέτρην τὸ ἔβούλωσεν τὴν. 7) Ἀμτβ. ἐπὶ ἐδάφους ὑποχωρῶ, καθιζάνω ΣΖαμπελ. Ἄσμ. Δημοτ. 702:

Κ' ἐκεῖ ποῦ πάτειε ὁ Τσαμαδὸς ἐβούλωνε τ' ἀλώνι
κ' ἐκεῖ ποῦ πάτειε τὸ παιδί ἐβούλωνε κ' ἐβύθα.

Β) Μεταφ. 1) Ἄγω εἰς πέρας, τελειώνω (ἐκ τῆς ἐννοίας ὅτι σφραγίζων τις ἔγγραφον τελειώνει τὸ ἔργον του) Ἀνδρ. 2) Μεταβιβάζω τὴν κυριότητα κτήματος, μεταγράφω τι ἐπ' ὀνόματι ἄλλου (ἐκ τῆς ἐννοίας ὅτι τὰ ἔγγραφα τῆς κυριότητος σφραγίζονται) Κρήτ. Κύπρ.: Τὸ χωράφι ποῦ σοῦ πούλησα, ἂν δὲν μοῦ τὸ πκερώσῃς, ἔν σοῦ τὸ βουλ-λώνω (πκερώσῃς=πληρώσῃς) Κύπρ. *Βούλωσα* τὸ μάλιν μου οὔλον πάνω εἰς τὰ παιδικά μου (μάλιν λ. Τουρκ.=περιουσία) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τώρα τ' ἀποφασίσανε κ' ἐκάμανε συνθήκη

κ' ἐγράψαν κ' ἐβουλλώσανε τοῦ Μισιροῦ τὴν Κρήτη

Κρήτ. 3) Ἐπιχυρώνω τι, ἐγκρίνω Κρήτ.: Αὐτὸ δὲ δὲ βουλλώνω. 4) Κάμνω τινὰ τυφλὸν (ἐπιθέτω οἶονε βούλλαν, κάλυμμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του), τυφλώνω ΦΚουκουλ. ἐν Ἡμερολ. Μ. Ἑλλάδ. 1930 σ. 423: Παροιμ. Ἐγὼ βουλλώνω καὶ πουλῶ κ' ἐσὺ βλέπε καὶ ἀγόραζε (οὔτω ὑποτίθεται λέγων ὁ ἔμπορος εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἐξαπατηθέντα ἀγοραστήν, συνών. φρ. ἐγὼ στραβώνω καὶ πουλῶ κτλ.) β) Ἀπατῶ, ἐξαπατῶ Κρήτ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύρ. κ. ἀ.—Λεξ. Δημοτ.: Τὸνε βούλλωσεν ὁ ἔμπορος Σύρ. Σὲ βούλλωσαν, ἂν τὸ πῆρες τόσον ἀκριβὰ Λεξ. Δημοτ. Τὸν βούλλωσαν καὶ τ' πῆραν τ' ῥ'ναῖκα Αἰτωλ. || Φρ. Τὸν ἐβούλωσε γὰ καλὰ (δι' ἀπάτης ἔλαβε παρ' αὐτοῦ χρήματα ἢ ἄλλα πράγματα) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ροιτῶ τῆνε τί τὰ ἡκαμε κ' ἐκείνη μοῦ θυμώνει

καὶ κάνει μου τὴ δαπεινὴ ὄγα νὰ με βουλλώνῃ

Κρήτ. γ) Ἀναξιόχρεος ὢν κατορθώνω νὰ πείσω τινὰ νὰ μοῦ δώσῃ δάνειον ἢ πράγματα ἐπὶ πιστώσει Λεξ. Δημοτ.: Ἐβούλλωσεν ὅλους τοὺς ψωμάδες τῆς γειτονίας 5) Ἐπισημαίνω μέρος τι Πελοπν. (Παππούλ.): Ἀκουσα νὰ βρόντο καὶ βούλλωσα νὰ μὴ βγῇ ὁ λαγὸς νὰ-ν-τοῦ ρίξω (νὰ μὴ=μὴπως). β) Σκοπεύω ἐπιτυχῶς Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.): Φρ. *Βουλλώνω* τὸ δαχτυλίδι (σκοπεύων ἐπιτυχῶς νὰ περάσω τὴν σφαῖραν διὰ τοῦ δαχτυλιδίου) Σου-

δεν. *Βουλλώνω* τὴν πεντάρα (σκοπεύων τὴν πεντάραν ὡς στόχον ἐπιτυχῶς) Τρίκκ. 6) Συμπληρώνω, ἐπὶ χρονικῶν ὁρίων Ἀνδρ. Δαρδαν. Θράκ. (Γανόχ.) Ἰων. (Σμύρν.) Μεγίστ. Σίφν. Σύμ. Σύρ. κ. ἀ.: Ἐβούλλωσεν τὰ δεκαεφτά χρόνια Ἀνδρ. *Βούλλωσα* τὰ πενήντα (ἐνν. χρόνια) Γανόχ. Ἐβούλωσεν τὰ τριάντα Μεγίστ. Τὸ παιδί ἐβούλωσεν τοὺς πέντε μῆνες Σύμ. Καὶ ἀμτβ. συμπληρώνομαι Κάρπ. Μύκ. Σίφν.: *Βούλλωσεν* ὁ χρόνος Μύκ. Ἐβούλωσανε τριάντα χρόνια αὐτόθ. Σήμερα ἐβουλλώσανε ὄγρο χρόνια Σίφν. || Ἄσμ.

Οἱ μῆνες ἐπεράσανε τσαὶ οὐλλωσεν ὁ χρόνος

τσ' ἀκόμη ἔν ἐλίανε τοῦ Γεώργη μας ὁ πόνος

Κάρπ. 7) Αἰσθάνομαι δύσπνοια (οἶονε εἶναι βουλλωμένα, φραγμένα τὰ ἀναπνευστικά μου ὄργανα καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀναπνέω) Πελοπν. 8) Δωροδοκῶ, δεκάζω (ἐκ τῆς φρ. τοῦ βουλλώνω τὸ στόμα) Λεξ. Δημοτ.: Ἐβούλωσε τὸν εἰρηνοδίκη καὶ κέρδισε.

βουλλωστομιάζω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς ἐκφρ. *βουλλώνω* στόμα.

1) Κλείω τὸ στόμα δι' ἐπιθέσεως πράγματος: Τὸ βουλλωστόμασες τὸ παιδί καὶ θὰ σκάσῃ. 2) Ἀναγκάζω τινὰ νὰ σιωπήσῃ: Ἦθελε νὰ τοῦ ἀραδιάσῃ ψέματα, μὰ τῆνε βουλλωστόμασε μ' ἑνα του λόγο. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστομώνω 1, ἔτι δὲ βουβαίνω 2, βουβωστομιάζω.

βουλλώστρα ἢ, Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βουλλώνω* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-τρα.

Ἡ εἰς τὸ ἀνοιγμα δεξαμενῆς τοποθετούμενη ὀρθία πλακωτὴ πέτρα φέρουσα ὁπὴν πρὸς ἐξοδὸν τοῦ ὕδατος.

βουλλωτάρι τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. *βουλλωτής* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι (II).

Τὸ δι' οὗ βουλλώνει τις, σήμαντρον, σφραγίς. Συνών. *βουλλωτήρι* 1, σφραγίδα.

βουλλωτήρα ἢ, Νάξ. (Κορων.) β'λλουτήρα Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βουλλώνω* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τήρα.

1) Τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου κλείεται ἡ ὁπὴ δεξαμενῆς ὕδατος Στερελλ. 2) Ἡ ὁπὴ τῆς δεξαμενῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐκρέει τὸ ὕδωρ Νάξ. (Κορων.)

βουλλωτηράκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *βουλλωτήρι* διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Κάλυξ φυτοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἀκόμα ἀνοίξει. Συνών. *μπομπούκι*.

βουλλωτήρι τό, Ἀνδρ. Ζάκ. Θήρ. Ἰων. (Κρήν.)

Κέρκ. Κρήτ. Κῶς Νάξ. Σύμ. κ. ἀ.—Λεξ. Δημοτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *βουλλωτήριον*, ὅπερ ἐκ τοῦ ρ. *βουλλώνω*.

1) *Βουλλωτάρι*, ὁ ἰδ., Κέρκ. Κρήτ. Κῶς Σύμ. κ. ἀ.

β) Δακτύλιος φέρων σφραγιδολίθον ἢ γράμματα καὶ χρησιμεύων ὡς σφραγίς Ἀνδρ. Ζάκ. Κέρκ. Κρήτ. Κῶς Σύμ. κ. ἀ.: Ἄσμ.

Εἰντά ἡεις, πρωτομάστορα, κ' εἶσαι ποσβολωμένος;

—Τοῦ βουλλωτήρι μοῦ πσε εἰς τὰ βύθη τῆς καμάρας

Κῶς. γ) Ὑψη σφραγιστικὴ ὡς ὁ Ἰσπανικὸς κηρὸς Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βουλλοκέρι*.

2) Μηχάνημα χρησιμεύον εἰς τὴν πωμάτισιν φιαλῶν διὰ φελλοῦ Λεξ. Δημοτ. 3) Εἶδος μικροῦ ἀμανίτου (ἢ σημ. διὰ τὸ σχῆμα) Νάξ.

